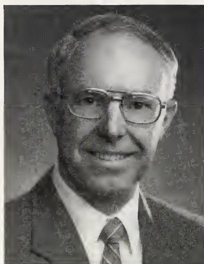
Fra områdepræsidentskabet

Skab forbindelser

Førsterådgiver i det europæiske områdepræsidentskab Spencer J. Condie.

Den 17. april 1978 udsendte verdens sundhedsorganisation (WHO) en yderst vigtig bekendtgørelse. Da var det et halvt år siden, at der sidst var rapporteret tilfælde af kopper i Somalia, Afrika. Den dødelige sygdom var bogtavelig talt udryddet fra jordens overflade (Donald A. Henderson, M.D., »Small-pox-Epitaph for a Killer?« NATIONAL GEOGRAPHIC, dec. 1978, s. 796-805).

To århundreder før denne dejlige bekendtgørelse var en ung, britisk landsbylæge, som hed Edward Jenner, dybt bekymret over den vidt udbredte koppeplage, der havde dræbt så mange europæere i det attende århundrede. En dag gjorde Jenner en meget vigtig opdagelse. De unge, engelske malkepiger, som kun fik sygdommen i mild grad, så ud til at være naturligt immune overfor sygdommen.

Den 14. maj 1796 tog dr. Jenner noget materie fra en af malkepigerne, Sarah Nelmes' meget små kopper. Med dette vaccinerede han en 8-års dreng, James Phipps. Den lille dreng fik kun let feber og et par små kopper. Seks uger senere blev James igen vaccineret, men denne gang med noget mere ondartet materie. Heldigvis blev han ikke smittet - han var immun overfor kopper! Der var sket et gennembrud af dimensioner, som satte verden i bevægelse, og selv om det skulle tage to århundreder, inden det skete, så var sygdommen, kopper, dømt til undergang.

Hvad enten opdagelserne gøres i Archimedes' badekar eller under Newtons æbletræ, så har de fleste videnskabelige gennembrud været resultater af ting, der er sat i forbindelse med hinanden. Malkepigerne havde i århundreder kun fået milde tilfælde af kopper, mens resten af befolkningen fik misdannede ar efter sygdommen. Edward Jenner satte grunden til malkepigernes meget milde tilfælde af kopper i forbindelse med den ønskværdige beskyttelse mod denne sygdom, der krævede så mange menneskeliv.

Et kvart århundrede efter, at Jenner skabte denne forbindelse, som satte hele verden i bevægelse, skabte en ung mand en endnu vigtigere forbindelse, efter at have studeret Bibelen i foråret 1820. Han var tilsyneladende én af disse unge mennesker, som ikke bare læser skrifterne. Han havde i sinde at mætte sig med den, studere den og ransage den i sit hjerte. En dag læste han noget i Jakobs Brev:

»Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, da skal han bede om at få den fra Gud, der giver alle gavmildt og uden bebrejdelser, og så vil den blive ham givet.

Men han skal bede i tro, uden at tvivle; den, der tvivler, ligner nemlig en havets bølge, som jages og kastes hid og did af vinden« (Jakobs Brev 1:5-6).

Joseph har beskrevet sin reaktion med følgende ord:

»Aldrig har et skriftsted gjort stærkere indtryk på noget menneskes hjerte, end dette dengang gjorde på mig. Det syntes med stor kraft at trænge ind i hvert af mit hjertes følelser... jeg kom til den slutning, at jeg enten måtte forblive i mørke og vildrede eller også følge Jakobs anvisning og bede til Gud« (Joseph Smiths skrivelser 2:12-13).

Josephs inspirerede evne til at skabe denne forbindelse førte til, at han gik ud i den hellige lund. Fra det øjeblik blev han et redskab i Guds hånd til at frembringe hellig skrift i vor tid, til at genoprette den sande Jesu Kristi kirke og evangeliet i dets fylde, og til at gengive magten til at udføre evige ordinanser, der gør det muligt for os at komme tilbage til en kærlig, himmelsk Fader. Den forbindelse, som Joseph Smith skabte, satte ikke kun verden i bevægelse, men den åbnede også Himlene!

De, der elsker skrifterne og bruger dem som vejledning i deres hverdag, kan se forbindelsen mellem Kong Davids tillid til Herren og den sjælefred og retfærdighed, han var i besiddelse af, da han skrev sin inspirerende 23. Salme. Man ser også hurtigt forbindelsen til den fortvivelse, han giver udtryk for i Salme 51, der er skrevet efter begivenhederne med Batseba. Man opdager snart, at »ugudelighed aldrig har været lykke« (se Alma 41:10). Mange lykkelige mennesker kender forbindelserne til høstens lov. Hvad enten der er tale om produktivt arbejde, gode karakterer, indstiftelsen af venskaber, udførelsen af en mission eller at blive viet i templet, så afhænger efterårets høst af, hvilken sæd der blev sået om foråret.

Ved afslutningen af sin jordiske mission lærte Frelseren sine disciple, at »hvad der er umuligt for mennesker, det er muligt for Gud« (Lukas 18:27). Hvis det er muligt for jordiske mennesker at gøre os immune overfor koppeplagen, så er det selvfølgelig også muligt for evangeliet at »udgå til jordens ender« (L&P 65:2). Og hvis det er muligt med Guds hjælp at dække hele jorden med evangeliet, så er det også muligt for Ånden at udfylde et tomrum i livet, at helbrede et lidende hjerte og trøste en ensom sjæl.

Lykkelige, tillidsfulde mennesker har knyttet forbindelsen til dette: »Når vi opnår en velsignelse fra Gud, så er det ved lydighed mod denne lov, ifølge hvilket den er forjættet« (L&P 130:21). Det er dem, der med glæde ofrer sig i andres tjeneste og derved finder sig selv (se Mattæus 10-39). De bruger skrifterne og de nulevende profeters råd som manus for deres evige liv. De ved, hvem de er, hvor de går hen, og hvem der vejleder dem i livet. De har skabt forbindelser! □

Præsident Spencer J. Condie

INDHOLD:

Side 3 Theodore M. Burton død.

Side 4 Hugh B. Nibley.

Side 5 Carl Nielsen.

Side 7 Rejsen til Amerika.

Side 8 Da evangeliet kom til Danmark.

Side 10 Tale af Th. Monson.

Side 12 Kort nyt fra Aarhus stav.

140 ÅR

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Se artiklen på side 8.

Fra det europæiske områdes repræsentanter for hovedbestyrelserne:

Tjenesteprojekter for unge piger er mere nødvendige nu end nogensinde

Helene Ringger.

Hvis enhver, som har det godt, ville påtage sig ansvaret for én, som ikke har det godt - så ville vi opnå den største omvæltning i verdenshistorien.

For nogen tid siden holdt et tidligere medlem af Unge Piger en tale i Kirken. Den unge søster, der er sekretær for Unge Piger, så tilbage på sine år i denne organisation. Hun huskede især et bestemt tjenesteprojekt. Hun fortalte, hvor modvillig hun havde været til at reagere på sin leders opfordring til hende og hendes veninder om at pudse vinduer for en ældre søster.

Men trods deres modvilje drog de afsted med spande, vaskeskind og hvad man ellers bruger, når man skal pudse vinduer. I begyndelsen gik det meget langsomt, men jo renere vinduerne blev, jo gladere blev pigerne. De søde sager, som den ældre dame gav dem, da arbejdet var gjort, gav også sit bidrag til glæden. Det var festligt. De unge piger og deres vejleder havde haft gavn af deres samarbejde.

Det blev sædvane, at de unge piger pudsede vinduer for den ældre dame, og Unge Pigers ledere behøvede aldrig at bede pigerne om at skrive det på deres kalender. Venskabet mellem disse unge piger og den ældre søster begrænsedes ikke til en gang vinduespudsning om året. Pigerne besøgte hende to-tre søndage om året - hun kunne ikke komme i kirken så tit - så de holdt deres klasse i hendes hjem. Hendes mand, der ikke var medlem, deltog også i sangen og bønnen, og somme tider fortalte han dem historier fra sit eget liv. På den måde opstod der et gensidigt, lykkeligt og tilfredsstillende forhold mellem dem.

Unge piger er meget modtagelige for sådanne følelser, og de spiller en meget vigtig rolle i deres liv. Derfor er det vigtigt at unge piger får mulighed for at udvikle sådanne følelser. De får brug for dem senere i livet, især som besøgslærerinder.

Bror Lowell L. Bennion, der har skrevet mange lektiehæfter for Kirken, og som er en førsteklasses lærer og ægte Kristi discipel, har sagt følgende om at tjene sine medmennesker:

»De hebraiske profeter har med uforlignelige ord lært mig, at jeg fremfor noget andet skulle bekymre mig om, hvad der sker andre mennesker. På Amos' tid gjorde folk meget i religionens navn - de holdt for eksempel sabbaten hellig, ofrede, bad og ærede deres fædre: Abraham, Isak og Jakob. Men der var én ting, de havde glemt - Guds omsorg for menneskene. Amos sagde: »Ve Zions mænd og de trygge på Samarias bjerg«, som spiller harpe, drikker vin af kander og sover i elfenbenssenge, som Guds udvalgte, men ikke »sørger over Josefs skade« (se Amos 6:1-6). De tog sig ikke af enkerne, de faderløse og fattige... Mika, én af profeterne, definerede religion på en vidunderlig måde, da han spurgte og selv besvarede sit spørgsmål: »Har Herren behag i tusinder af væddere, titusinder af oliestrømme? Skal jeg give min førstefødte for min synd, mit livs frugt som bod for min sjæl? Det er sagt dig, o menneske, hvad der er godt, og hvad Herren kræver af dig: hvad andet end at øve ret, gerne vise kærlighed og vandre ydmygt med din Gud« (Mika 6:7-8). Mikas definition på religion drejer sig om forholdet mellem mennesker (at holde Guds bud og udvise kærlighed) og mellem Gud og mennesker (at vandre ydmygt med din Gud).

Kristus begyndte sin mission med at citere Esajas: »Herrens Ånd er over mig, fordi han salvede mig, at jeg skal gå med glædesbud til fattige. Han sendte mig for at udråbe for fanger, at de skal få frihed, og for blinde, at de skal få deres syn, for at sætte fortrykte i frihed« (Lukas 15:1). Han udsøgte dem, der havde brug for ham, og stillede deres sult og tørst«.

Når vi bliver døbt, indgår vi en pagt med Herren, men desværre er vi os ikke altid dens udstrækning bevidst, og hvor nært den er forbundet med at tjene sine medmennesker. Alma sagde: »Her er Mormons vande (thi således blev de kaldt), og eftersom I nu ønsker at komme ind i Guds fold og kaldes hans folk og er villige til at bære hinandens byrder, så de bliver lette, ja, og er villige til at sørge med dem, som sørger og trøste dem, der har trøst behov og stå som Guds vidner til alle tider, i alle ting og på alle steder, hvor I skulle befinde jer... så siger jeg jer, at dersom dette er jeres hjertes ønske, hvad har I da imod at blive døbt i Herrens navn som et vidnesbyrd for ham, at I har indgået en pagt med ham, at I vil tjene ham og holde hans bud, så han i rigere mål kan udgyde sin Ånd over jer« (Mosiah 18:8-10).

Vi har fået den dejlige men vanskelige opgave at hjælpe vores unge til at holde deres dåbspagt og minde dem om kong Benjamins ord: »Når I er i jeres medmenneskers tjeneste, tjener I blot Gud« (Mosiah 2:17).

Må vi ved vores eksempel give disse unge mennesker denne hjælp og ønsket om at tjene således. Må vor himmelske Fader velsigne os i denne opgave. □

Helene Ringger

Mormons Bogs udbredelse

Kurt Voss fra Distributions Centret i Vassingrød fortæller os, at salget af Mormons Bog har nået meget store højder.

For hele 1989 ligger tallet på udleverede bøger, inclusive engelske og russiske, på 74.947 stk. Heraf på dansk: 11.472.

Det er dobbelt så mange som året før, hvor man nåede ca. 35.000. Og vi kan nævne at tallet for 1983 var helt i bund med ca. 4.000 stk. □

JL.

»Vi må oversvømme Jorden med Mormons Bog.«

Ezra Taft Benson
Stjernen, januar 1989, side 3.

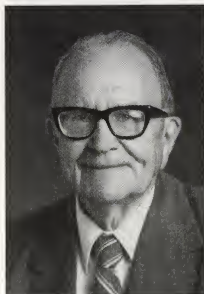
Månedens spørgsmål

Hvem var John Ahmanson, som vi bringer noget om i artiklen »Da evangeliet kom til Danmark«?

Se svaret side 9.

Nekrolog over ældste Burton

Ved ældste Theodore M. Burtons død
Tidligere præsident for den europæiske mission

Den 27. december blev ældste Theodore M. Burton begravet ved en højtidelighed i Salt Lake City. Ældste Burton var 82 år, emeritusmedlem af De Halvfjerds' Første Kvorum og tidligere præsident for den europæiske mission. Han døde den 22. december på et hospital i Salt Lake City.

Som ung kom ældste Burton til at holde meget af Europa og de europæiske hellige, da han udførte en fuldtidsmission i den schweiz-tyske mission i årene 1927 til 30. Han var præsident for Bern gren og Altona gren i Schweiz, og for Slesvig-Holsten distriktet i Tyskland.

Fire år efter, da han havde taget en højere eksamen (MD) i organisk kemi ved Utah universitetet, vendte han tilbage til Europa (1934-37) som teknisk assistent ved USAs finansafdeling for Wien og Berlin.

Før anden verdenskrig vendte han tilbage til USA, hvor han begyndte at arbejde på sin doktorgrad ved Purdue universitetet i Indiana. Undervejs blev han angrebet af blindtarmsbetændelse. Der stødte komplikationer til, som nær havde kostet ham livet. Han blev salvet to gange - den ene gang af ældste Harold B. Lee, som dengang var medlem af De Tolvs Råd. Han lovede ældste Burton, at han ville komme sig. (Ældste Burton tog sin endelige doktorgrad i 1951). I mellemtiden begyndte han en karriere indenfor undervisningen, som lærer i kemi, fysik og matematik ved universitetet i det østlige Utah, og da han blev professor i organisk kemi, underviste han ved Utahs statsuniversitet.

I denne periode virkede han som biskop, højrådsmedlem og højpræsternes kvorumspræsident.

I 1957 blev han kaldet til at arbejde tre år i sit elskede Europa, som præsident for den vesttyske mission. Da han kom tilbage til Utah, blev han opretholdt som assistent til De Tolv. I 1962 krydsede han atter Atlanten for at arbejde i to år som præsident for den europæiske mission. Senere virkede han i to år som tilsynsførende for det europæiske område.

I oktober 1976 blev ældste Burton medlem af De Halvfjerds' Første Kvorum, og til oktoberkonferencen i 1989 blev han opretholdt som emeritusmedlem af samme kvorum.

Udover sit arbejde i missioneringens tjeneste, har ældste Burton haft forskellige opgaver indenfor Kirkens administration, blandt andet i seks år som administrerende direktør for Kirkens genealogiske selskab.

Ældste Burton efterlader sig sin hustru, Minnie Susan Preece, som han giftede sig med i 1933 i Salt Lake templet, og en søn, dr. Robert P. Burton, der er professor i computervidenskab ved Brigham Young universitetet.

Ældste Burtons oplevelser i Europa gjorde ham meget opmærksom på, hvor verdensomfattende Kirken er. Da han blev opretholdt som generalautoritet, sagde han: »Jeg er stolt af at tilhøre en kirke, der er international og som ikke tager hensyn til, hvilket sprog folk taler, hvilken hudfarve de har eller hvilket land de lever i«. Således elskede ældste Burtons sine medmennesker, »uanset hvilket sprog de talte«, og det vil han længe blive husket for. □

Da Aarhus stav blev dannet i 1976 var ældste Burton og hans hustru til stede. De ses som 3. par fra venstre. Efter Dallin H. Oaks og hustru og Bo Wennerlund og hustru.

Børn skænker deres fars billede til Ricks College

REXBURG, IDAHO - Der hænger nu et maleri af Kirkens 10. præsident - afdøde Joseph Fielding Smith - i den bygning på Ricks College, som er opkaldt efter ham.

Fire af præsident Smiths seks overlevende børn skænkede for nylig maleriet til skolen. Julina Smith Hart, Amelia Smith McConkie, Emily Smith Myers og Douglas Smith overrakte officielt skolen maleriet den 19. september.

Ældste L. Tom Perry fra De Tolvs Råd afslørede maleriet.

Maleriet, der er ca. 1x1.25 m stort, hænger i Joseph Smith bygningen, hvor der undervises i religion, engelsk, historie, fremmedsprog og handel.

Bygningen er opført i 1967 og rummer mere end 70 fakulteter. □

Theodor M. Burtons vidnesbyrd

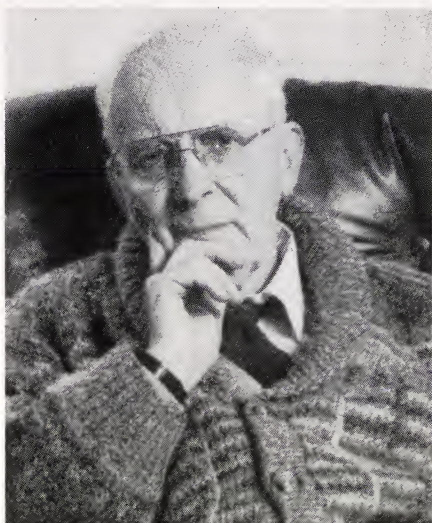
Jeg bærer vidnesbyrd om, at Gud lever, at Han er vor evige, himmelske Fader. Jeg ved, at Jesus er Kristus, Hans Søn og verdens Frelser. Jeg ved også, at Gud åbenbarer sin vilje til sine profeter i dag, som Han gjorde det under fortidens forvaltninger. Lad os søge Gud med et ærligt ønske om at lære Ham at kende, beder jeg om i Jesu Kristi navn. AMEN!
»Den danske Stjerne« november 1970.

PROFIL

Hugh Nibley taler om undervisning som »ren og skær missionering«

Sandheden stimulerer en lærd i evangeliet

PROVO, UTAH. En samtale med Hugh Nibley er en oplevelse, som man ikke kan tage ligegyldigt på. Den ærværdige historiker nærmer sig filosofiske opgaver med samme frimodighed og dygtighed, som en kirurg nærmer sig en dissektionskniv for tusinde gang.

Og han går ikke af vejen for at slå i bordet for at understrege sine ord.

Det var tilfældet, da den 79-årige Nibley talte om Mormons Bog og forklarede, hvordan et bestemt, forvirrende stykke ofte kan fremstå fuldstændig klart.

»Pludselig dukker det op som det eneste svar på et meget vigtigt spørgsmål«, sagde han for nylig, og slog næven i bordet. »Jeg mener, det slår dig lige med ét, så det virker.

»Og Mormons Bog er fyldt med den slags«, understreger han. »Det overstråler det flotteste juletræ, og man er slået ud i flere dage«.

Så vidt Hugh Nibley.

Denne uovertrufne evangeliekyndige, lærde mand, har i mere end 40 år viderebragt sin fantastiske indsigt med stor glæde og velbehag. Fra 1948 til 1970 har han skrevet artikler til alle udgaver af IMPROVEMENT ERA - der var forløberen for ENSIGN - bortset fra seks numre. Disse artikler og andre om gamle skrifter, er nu blevet samlet i 20 bind.

En af Nibleys begunstigede, dr. Jack Welch, som er stifter af og præsident for Foundation for Ancient Research and Mormon Studies (F.A.R.M.S.) og redaktør af Nibleys samlede værker, har sagt, at hans tidligere lærer drives af sit ønske om at forkynde evangeliet.

»Vi har her en mand, med intellektuelle færdigheder, det fødte geni. Han kunne bruges hvor som helst i verden«, sagde Welch. »Men han har altid været mere interesseret i at være »dørvogter« i Herrens hus end i at blande sig med de øverste, klingende bjælder andre steder«.

Nibley afskyr ambitionsglimmer, stigende succes og rigdom. Han vil hellere have professionel succes, og derfor søger han til sit kontor i Harold B. Lee biblioteket, hvor han fortsætter sine undersøgelser og studier. Han var ikke meget for at blive interviewet, og foreslog CHURCH NEWS »at vente et par år, til jeg har udrettet noget«. Denne oprigtighed er ægte, siger hans venner.

Det er dog ingen nem opgave at tale med Hugh Nibley. Hans hoved er fyldt med en utrolig masse videnskabelige oplysninger, så man først forbløffes over hans store viden, når man lytter til ham, og derpå overvældes af de indviklede gloser. Han bevæger sig fra det ene punkt til det andet og fra emne til emne med stor behændighed, der både virker betagende og frustrerende på hans tilhørere.

»Det er derfor, at jeg er så dårlig en lærer«, forklarede han. »Jeg taler alt for hurtigt, og jeg kan ikke tale langsommere, ligegyldigt hvor meget de trygler mig om det«.

Men han elsker at undervise, og kalder det ren og skær missionering. Og missionering er »nærmest en besættelse« for Nibley. Han kan ikke lade være med at komme ind på evangeliet, når han arbejder sammen med sine kolleger.

»Evangeliet ligger bare uanfægtet i mit system«, forklarede han.

Hvis det ikke var for de oplevelser, han fik som missionær i Tyskland, Schweiz og Grækenland, var han måske blevet astronom. Det var der igennem, han blev interesseret i historie.

Jeg så, hvordan mange af folks idéer om tidligere tider var fuldstændig skeløjet, og at der gik tretten videnskabsmænd på dusinet«, mindedes Nibley. Han helligede sig så studiet af historiske optegnelser og tog eksamen med udmærkelse ved UCLA. Senere tog han en doktorgrad ved Berkeley universitetet i Californien.

Hans uddannelse betød meget for hans forberdelser til de videnskabelige undersøgelser af Mormons Bog, men der var også andre begivenheder, som åbnede dørene til det arbejde, som lå forude. Mens han underviste på Claremont College i Californien før anden verdenskrig, blev han ven med en lærd araber.

Hans ven havde rejst sammen med beduinerne i sine unge dage. Han hjalp Nibley til et førstehånds kendskab til Mellemøstens krige og livet i ørkenen, og Nibley blev også dygtig til arabisk.

En lignende oplevelse hjalp ham til at tale flydende russisk. Under anden verdenskrig var han kontaktmand til russiske militærfolk. Da han kom tilbage til Salt Lake City efter krigen, var han interesseret i at fortsætte sine sprogstudier, men han kunne ikke finde nogen, som han kunne øve sig på.

Nibley fortalte, at han en dag stod på et gadehjørne, da en mand råbte ham an. »Han begyndte at tale russisk til mig«, husker Nibley.

Manden, der var fra Ukraine, søgte et sted, hvor han kunne bo, og sådan gik det til, at han mødte Nibley. De besluttede sig til at bo sammen, idet Nibley tilbød at betale huslejen, hvis manden udelukkende ville tale russisk. Nibley lovede også at betale 2 cent for hvert engelsk ord, han sagde, og 1 cent for hvert forkerte russiske ord. »Det levede han meget omhyggeligt op til«, bemærkede Ni-

bley med et blink i øjet. »Og jeg lærte meget hurtigt at tale russisk«.

Senere, mens Nibley underviste på BYU, følte han sig inspireret til at tage tilbage til Cal-Berkeley for at studere egyptisk. I løbet af en uge modtog han et brev med en forespørgsel, om han ville tilbringe et år på Berkeley som gæsteprofessor i klassiske sprog. Han flyttede, sammen med sin hustru, Phyllis, og deres otte børn, til Bay området i Californien.

Klassiske sprog virker stadig betagende på den næsten firsårige. Sidste år begyndte Nibley at studere en bog på 570 sider om oldegyptisk grammatik. Han læste den i sengen, lige før han skulle sove, og han hævder, at det var »det mest spændende, jeg har gjort i lange tider«.

For nylig gik han også ind i et alvorligt studium af Mormons Bog, noget han ikke havde gjort i årevis.

»Jeg følte mig pludselig tilskyndet til atter at fordybe mig i den«, forklarede han. »Og så kom det hele med ét tilbage til mig igen. Nu ved jeg bedre end nogensinde før. Jeg er kun lige begyndt at få et glimt af, hvor storslået bogen i virkeligheden er, og hvilket mirakel dette værk er«.

Nibleys evne til at ransage åndelige territorier og se rigdommen under overfladen er en særlig gave, som han har fået, sagde Welch. Nibleys undersøgelser af Mormons Bog er fyldt med kundskab, »som ingen af os andre har nogen videnskabelig baggrund for at afdække«.

Når Nibley fortæller en ny generation af læsere om sine undersøgelser af Mormons Bog, så håber han på, at de vil indse, »at den er sand, og at vi ikke er dumme, at der virkelig er stof i det hele og at Joseph Smith ikke selv fandt på alt det.

Evangeliet er en realitet«, erklærede han. □

Kevin Stoker
Church News

Kunne Carl Nielsen være blevet mormon?

I sin erindringsbog: »Min fynske Barndom« skriver komponisten Carl Nielsen om, hvordan han som 15-16 årig i sin fritid spillede i en lille restaurant sammen med en pianist der hed Outzen. Samme sted var der en jomfru som gjorde lokalerne i stand. Det hændte, at hun blev stående og lyttede til det, der blev spillet og af og til stod hun og kiggede længe på Carl Nielsen med et glimt af velvilje i sine faste, alvorlige brune øjne, og en dag sagde hun at der godt kunne blive noget mere ud af ham end blot at spille ved militæret (Carl Nielsen var på det tidspunkt militærmusiker i Odense). Hun tilføjede at de to skulle tale sammen en dag. Det spekulerede Carl meget over: hvad ville hun?

Nu havde hun ved flere lejligheder ladet et ord falde om, at de fleste mennesker kunne trænge til at blive døbt pány.

Og Carl Nielsen fortsætter i sin bog:

Disse ytringer interesserede mig ikke det allerringeste, men derimod hendes udtryk, når hun talte derom. Så kom der i hendes faste, alvorlige øjne noget mildt, næsten drømmende, som om hun fantaserede sig bort i en skønnere og fjernere verden; men en dag sagde hun, at hun ønskede at tale ordentlig med mig og ville derfor komme ud i Kronprinsessegade og besøge mig på mit værelse en dag, når det passede. Efter nærmere aftale kom hun så et par dage senere. Hun sagde, at nu skulle vi to rigtig snakke sammen, og så brød hun, der ellers var meget fåmælt, pludselig ud i en talestrøm uden ophør og fremtryllede et helt paradis for min fantasi. Det betog mig at høre på, og det hele fik et fremmedartet præg ved nogle ord og navne, jeg slet ikke kendte. Det ene af disse ord var Utah, som jeg kunne forstå var midtpunktet eller betegnelsen for et virkeligt paradis på jorden. Navnet Samuel (bogen skrevet i 1927 så Carl Nielsen kan have glemt at profeten hed Joseph til fornavn) Smith forekom meget ofte, og jeg forstod, at han var en profet, som havde indrettet og regerede over paradiset. Hun fortalte også, at menneskene, som boede i Utah, blev forfulgt og forhånet af hele den øvrige verden, fordi de var så ædle og rene, at ingen kunne forstå dem. Men sådan var det jo også gået selve Kristus, og sådan ville det altid gå de bedste i verden. Så skildrede hun landet i mange skønne enkeltheder, og endelig sagde hun til mig, at hun troede, jeg havde evner til at blive en fin og dygtig mormon, og hvis jeg tog mig sammen og fulgte hendes råd, var det ikke umuligt, at jeg kunne komme til at spille en førende rolle i Utah. Til sidst foreslog hun, at vi to skulle rejse sammen derover. Det kunne naturligvis ikke gøres lige med det samme, men vi måtte have det store mål for øje bestandig og spare penge sammen til rejsen; så skulle det nok gå. Hendes skildring rev mig flere gange således med, at det stod for mig, at dér måtte jeg ubetinget rejse hen. Jeg var fast besluttet på at komme af sted så hurtigt som muligt. Hele hendes udseende var under det lange besøg mærkeligt forvandlet; hendes blik var lysende og helt svæmerisk, og flere gange pressede hun sine hænder imod hinanden. Da hun skulle gå og tog sin hat og sit overstykke på, fik hun atter sit gamle, praktiske, lidt nøgterne udtryk, som man også kan træffe hos skuespillere, der kommer ud i kulisserne efter en stor scene. Allerede et par timer efter var jeg »atter Wilhelm Tell« og var nu lige så fast besluttet på ikke at rejse til

Carl Nielsen som korporal i Odense, 1882.

Utah, som jeg havde været det modsatte under hele hendes tale. - Jeg fortalte Outzen historien, og han sagde: »Ja, er det ikke underligt, at sådan et klart og klogt menneske pludselig vipper over i noget helt fantastisk?« Den følgende tid var der ikke noget at mærke på hende, og hun var bestandig sød og venlig imod mig. - Der kom nu en tid, hvor jeg ikke spillede sammen med Outzen - jeg husker ikke årsagen - men en dag jeg talte flygtigt med ham, fortalte han, at jomfruen var blevet forlovet med en kendt porcelænshandler, og nogle dage efter - en søndag - så jeg hende også ganske rigtig med porcelænshandleren i en fin landauer. Jeg hilste ved at stå stille og tage hånden til huen. Han tog venligt hatten af, hun derimod hilste ret nedladende, og jeg kan ikke nægte, at det gav et skinsygt stik i mit hjerte, da porcelænshandleren kørte af med hende.

Tænk hvis Carl Nielsen havde lyttet til jomfruen og var blevet døbt pány?

Note: Carl Nielsen (1865-1931) blev som 14-årig militærmusiker i Odense og skrev sin erindringsbog i 1927. Han har komponeret et utal af melodier til danske sange og salmer (ca. 250). Han har skrevet musikken til 2 operaer og komponeret 6 symfonier, adskillige orkesterværker og en række værker for kor og orkester. □

Jørgen Ljungstrøm.

Missionærstyrken er nu oppe på 40.000

Vi har nået en milepæl. Vi har nu 40.000 fuldtidsmissionærer, sagde ældste M. Russell Ballard fra De Tolvs Råd og medlem af missionærernes forretningsudvalg.

Pr. 19. december 1989 arbejdede 40.180 missionærer i 226 missioner. De virker i 88 lande og på 22 territorier rundt omkring i verden, hvor de fortæller deres budskab til folk på gader og til lederne i nationerne. De arbejder i store, små og fjerntliggende byer. De arbejder i øde områder og i bjergene, i arktiske områder og i troperne.

Mens de første missionærer selv måtte finde ord til at forklare deres budskab om en bog, der handler om det fordums Amerikas indbyggere, kan missionærerne i dag give et ensartet budskab og invitere folk til Kristus for at modtage velsignelser gennem ordinanserne - blandt andet dåbsordinansen.

Og mens de første missionærer medbragte en bog, der var trykt i hast uden kapitelinddeling, vers og overskrifter, har vore dages missionærer bøger og materialer på 160 forskellige sprog, foruden SDH studievejledninger og moderne medier som de kan benytte sig af.

»I de sidste tre år er der indsat 90.000 fuldtidsmissionærer, som er sendt ud i verden for at forkynde det glade budskab og evangeliets gengivelse«, sagde ældste Ballard. »Mormons Bog er blevet uddelt og læst som aldrig før i Kirkens historie«.

Ældste Ballard henviste til en profeti, som Joseph Smith gav til et præstedømmemøde i 1834, hvor han sagde: »I ser kun nogle få præstedømmebærere her i aften, mens denne kirke vil efterhånden findes overalt i nord og syd Amerika - den vil findes overalt i hele verden«.

»I disse ord, som Joseph Smith sagde, vil I ikke kunne finde noget som helst forbehold«, sagde ældste Ballard. »Han forudsagde bestemt ikke Kirkens fremtidige vækst på baggrund af de tendenser, han hidtil havde set. Han kom med en drigstig profeti - som en Herrens profet havde fået gennem Herrens ånd«.

Lige siden begyndelsen har missionærerne mødt sej modstand, bemærkede ældste Ballard. Men trods de prøvelser, som missionærerne måtte lide fra deres forfølgelsers hånd i 1840-erne og 50-erne, blev der indsat over 2000 missionærer, som besøgte så fjerne områder som Australien, Indien, Chile, Hong Kong, Burma, Sydafrika og Vestindien, og der blev åbnet misioner i Tyskland, Danmark, Norge og Sverige, i Frankrig, Italien og Schweiz. I denne periode på 20 år døbte missionærerne i Storbritannien over 15.000 omvendte.

Selv om besværlighederne ved at kolonisere landområder og trods brændende modstand, som forsinkede arbejdet de næste mange årtier, opnåede Kirken succes gennem fornyede anstrengelser. I de fyrre år mellem 1890 og 1930 blev der indsat 31.449 missionærer. Antallet af stave og medlemmer blev tredoblet.

Juledag i 1925 skete der en vigtig begivenhed, da ældste Ballards bedstefar, ældste Melvin J. Ballard, indviede Sydamerika til evangeliets forkyndelse. Dengang profeterede han:

»Herrens arbejde her vil gå langsomt fremad for en tid, som et egetræ der langsomt vokser op af et agern. Det vill ikke skyde op på en enkelt dag, på samme måde som en solsikke, der vokser hurtigt for så at dø. Men tusindvis vil tilslutte sig Kirken her ... dagen vil komme, hvor lamaniterne i dette land vil få en chance. Den sydamerikanske mission vil blive en stor magtfaktor i Kirken«.

Siden da er en enkelt sydamerikansk mission vokset til 38 missioner og omkring 900.000 medlemmer, sagde ældste M. Russel Ballard. De bor nu i mere end 200 stave.

Ældste Ballard fortsatte: »I de fire årtier mellem 1930 og 1970 er der indsat 106.799 fuldtidsmissionærer. Kirkens verdensomfattende medlemsskare er vokset til det firedobbelte - fra 663.000 til 2.807.456 medlemmer«.

Fra 1970 til 1985 blev der indsat 230.000 missionærer. Det er mere end det dobbelte af, hvad der blev indsat de foregående 40 år. Der udover er dørene blevet åbnet for evangeliets forkyndelse i mange andre nationer, sluttede han.

Et af eksemplerne på et land, hvor arbejdet netop er begyndt, finder vi i den nyåbnede Liberia mission i Monrovia. Her har missionærerne opdaget, at folk er meget åndeligt modtagelige, sagde missionspræsident Miles Conningham.

»Vi har koncentreret os om at finde veluddannede mennesker. Vi har fået et godt ry, og efterhånden som vi får flere nye bygninger, lægger man mere mærke til os«, sagde han.

I missionen arbejder nogle nyomvendte unge mænd, som er blevet uddannet på stedet. Hvert missionspar har mellem 25 og 30 undersøgere.

»Vores missionærer er meget vakse og dygtige«, forklarede han. »De har ingen høj uddannelse, men de er hurtige til at lære udenad. De taler 6-7 lokale sprog og mange af dem taler også engelsk og fransk. De er flittige til at arbejde.

Vi er meget begejstrede. Vi har temmelig mange medlemmer, som engagerer sig med begejstring i et storslået missionærarbejde«. □

Church News

Rejsen til Amerika

To søstre fortalte i Sæby om dansk udvandring i forrige århundrede

Søster Rita Brix Gregersen fortæller om det spændende foredrag der havde andre hensigter end at fortælle om hvordan man finder frem til sine forfædre når de er udvandret til USA på et eller andet tidspunkt:

Da bestyrelsen i Lokal- og Slægtshistorisk Forening for Sæby og Omegn først i august måned i 1989 planlagde sit efterårsprogram, spurgte formanden, Peter Schmidt, om vi kunne finde en, som ville fortælle om, hvordan man bedst søger de slægtninge, der rejste til Amerika som mormoner i det forrige århundrede.

De øvrige bestyrelsesmedlemmer erklærede straks, at det måtte jeg gøre, for det vidste jeg alt om.

Jeg troede ikke, at jeg vidste nok, men jeg påtog mig opgaven i håb om, at jeg magtede den.

I tankerne havde jeg også søster, Gerda Jensen, fra Aalborg, som vi kendte i foreningen, idet hun for et par år før, sammen med søster, Ingegerd Westbøe, også fra Aalborg, holdt foredrag for os om, hvordan mormoner slægtsforsker, og jeg huskede, at hun gjorde det godt.

Søster, Gerda Jensen, var med på idéen, men det voldte lidt hovedbrud, idet en stor del af medlemmerne i vores forening er medlemmer af Indre Mission, og vores formand er også formand i en afdeling af Indre Mission. Vi har desuden en forhenværende sognepræst som aktivt medlem i vores forening.

For ikke på forhånd at frastøde nogen, annonceredes foredraget som REJSEN TIL AMERIKA, med en beskrivelse.

Derefter gik der nogle måneder med at planlægge mit indlæg og med at indhente oplysninger de rigtige steder. Jeg rekvirerede noget skriftligt materiale direkte fra det familiehistoriske bibliotek i Salt Lake City, som jeg selv besøgte i 1983, og efter ca. 7 uger modtog jeg, hvad jeg havde bedt om.

Søster, Lis Billeskov Jansen, hjalp mig meget, og det er godt at kende hende, når man bor langt fra arkiver og lignende i København. Også her skal hun have tak for de breve, hun sendte mig og for det arbejde, hun lavede for mig.

Søster, Gerda Jensen, startede aftenen med på en spændende måde at fortælle om udvandringen fra Danmark. Hun berettede ud fra Jørgen W. Schmidt: OH, DU ZION I VEST, Jørgen Wurtz Sørensen: REJSEN TIL AMERIKAs ZION, og fra DEN GENOPRETTEDE KIRKE af William Edwin Berrett.

Jeg øsede så ud med, hvad jeg havde fundet frem til om forskningen derovre og her, og jeg lærte selv meget af det. Vi sluttede af med at vise kirkens film, FOR THE STRENGHT OF THE HILLS, som blandt andet viser udgravningerne i granitbjergene ved Salt Lake City, der 5 år senere var klar til at modtage familiehistorisk arkivmateriale fra hele verden.

Vi høstede bifald for vores indlæg, og de fleste var imponerede og overraskede over, hvad der i virkeligheden er udført og offentligt tilgængeligt.

Der blev formentlig også ryddet en del fordomme af vejen ved samme lejlighed.

Vi følte, at aftenen var en succes, og vi glæder os til at forsøge at gentage den i Hjørring tirsdag den 10. april 1990 for den slægtshistoriske forening der, som har inviteret os.

Inden jeg slutter, vil jeg gerne agitere for, at søskende i kirken aktivt går ind i de lokale slægtshistoriske foreninger og gør et stykke arbejde til inspiration for andre. Det er til gensidig fornøjelse og til gavn for sagen. □

Rita Brix Gregersen.

Kl. 19.30 i Sparekassen Nordjyllands Mødelokale, Vestergade 3 i Sæby:

REJSEN TIL AMERIKA. GERDA JENSEN, Aalborg, og RITA BRIX GREGERSEN, Sæby, vil fortælle om den danske udvandring til Amerika i forrige århundrede: Hvordan finder vi frem til de slægtninge, som rejste, og som vi for længe siden har tabt eller måske aldrig haft forbindelse med? Hvad blev der af dem og hvad blev deres skæbne? - Der vises film.

Besøgscenter er blevet en »seværdighed«

WASHINGTON D.C. - Besøgscentret ved Washington templet var én af de seks betydningsfulde religiøse seværdigheder på en rundtur i sommer, arrangeret af Interfaith Conference of Metropolitan Washington.

Udover besøget i besøgscentret, besøgte deltagerne i rundturen fem andre religiøse seværdigheder.

Formålet med turen var, at give deltagerne muligheder for at besøge hellige bygninger og lære mere om de religiøse menigheder, som har til huse i disse bygninger, sagde pastor Clark Lobenstine, der var den fungerende leder ved konferencen.

Ifølge pastor Lobenstine, så blev Interfaith Conference of Metropolitan Washington organiseret i en dobbelt hensigt - for at øge forståelsen blandt mennesker af forskellig tro, race og kultur, og for at tale om fælles sociale og økonomiske problemer. □

Church News

Da evangeliet kom til Danmark

I bogen: »O, du Zion i vest« fortæller Jørgen Schmidt noget mere om de første danskere som blev medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste dages Hellige i forrige århundrede. I marts nummeret af Kirkenyt fortalte vi at Peter O. Hansen blev døbt af sin bror, og at han var den 3. dansker der blev døbt, efter at have antaget evangeliet.

Jørgen Schmidt fortæller, at den første dansker var en Peter Clemmensen der boede i Boston, han fortalte allerede i 1842 om evangeliet til Hans Chr. Hansen, der også boede i Boston. Fra ham gik evangeliet så til broderen Peter O. Hansen.

140 ÅR
JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Hvis 1850 havde været vore dage, så ville vi have haft en mængde fotos, ja, vi ville måske have haft en videofilm af de første dage i København. Men vi må nøjes med det de forskellige har skrevet om den tid, da en apostel gik i land i København den 14. juni 1850.

I 1851 udgav Erastus Snow et lille hæfte: »One Year in Scandinavia«. Deri citerer han fra et brev, han havde sendt til Det Første Præsidentskab den 17. august 1850, at Ånden synes at have ledet ham til denne by (København).»Fra det første øjeblik, da jeg blev kaldet har København været i mine tanker, som det bedste sted hvor man i Skandinavien kunne begynde en mission. Og alt har siden da bestyrket min overbevisning. Det er jo Danmarks hovedstad og var en overgang hovedstaden for det meste af Skandinavien«. Erastus Snow fortsætter: »Vi har endnu ikke været i stand til at forkynde på dansk eller skrive til pressen. Vi har på fornemmelsen at det vil være klogt ikke at skabe for megen uro, førend vi er helt organiseret og taler sproget bedre. Ældste Hansen er nu optaget af at oversætte nogle traktater som jeg har til hensigt at lade trykke... Sidste mandag, den 12. august begyndte vi at døbe og døbte 15 den første aften, og endnu 11 i løbet af ugen. De fleste af dem kom fra hr. Mønsters menighed - og det var de bedste af dem.

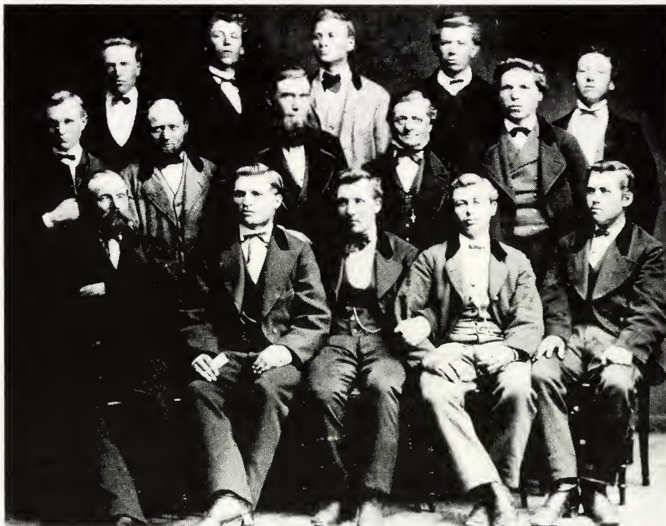
Vi har hidtil kun virket i private hjem, til små familiemøder. Men vi er nu kommet til det punkt, hvor vi ikke længere skal holde os tilbage men søge at blive kendte. Vi håber snart at blive i stand til at finde et større mødested. Vi takker Gud, at sæden nu er på vej op og har dybe rødder, således at selv om vi skulle blive udvist af landet, så vil arbejdet alligevel blive spredt.

Herren har besøgt disse troende med mange åbenbaringer, drømme og tilkendegivelser fra Helligånden. Ja, nogle har fortalt os at de har set os i syner før vi kom«.

I dette brev fortæller Erastus Snow også lidt om Slesvig-krigene, men mener ikke at de vil have nogen indflydelse på freden i Europa.

Der findes en »øjenvidne-beskrivelse« af den første tid. Den findes i Henrik Cavlings bog: »Fra Amerika« (1897), hvor han lader John Ahmanson fortælle om mormonernes første landvinding i Danmark, hvilken han selv var deltager i. Det er her citeret fra Jørgen Schmidts bog:

»En Søndag Morgen, som Baptisterne var samlede, saa vi fire fremmede Mænd komme ind i Kirken, hvor de tog Plads ved Døren. Vi lagde straks Mærke til dem paa Grund af deres beskedne, næsten ydmyge Andagt. De indfandt sig ofte, gjorde Bekendtskab med Menighedsmedlemmerne og ind-

Peter O. Hansen kom tilkbage til Danmark som missionær 2. gang i 1873 og blev først omrejsende ældste i København og senere i 1874 præsident for Aalborg Konference (som distrikterne hed dengang). Her ses han på 1. række tv. ved siden af Andrew Jensen. Billedet er taget i 1874-75 af alle ældsterne i Aalborg.
1. række: Peter O. Hansen, præsident for Aalborg Conf., Andrew Jensen, rejsende ældste, Chr. R. Nielsen, Carl C. Andersen, Fred. Y. Jensen.
2. række: Jens Marius Jensen, Peter N. Petersen, Peter E. Ohlezehlager, Jens Jensen Højberg, Thomas Jensen.
3. række: Søren Hansen, Niels Peter Nielsen, F. F. Ipsen, Thos. Willermsen, Stephen Jensen.

viede os i en ny Profets vidunderlige Kaldelse og Aabenbaringer. Mange af os, og blandt dem Pastor Mønster, blev stærkt grebne af de Fremmedes Forkyndelse. Den sande oprindelige Kirke, lærte de, var gaaet til Grunde under de første Aarhundreders Kristenforfølgelser. Romerkirken, som siden anmassede sig det aandelige Herredømme i Kristenheden, besad ingen apostolisk Sukcession fra det første Kirkesamfund. Og da intet Præstedømme kunde nedstamme direkte fra Apostlene, hvor skulde saa Menigheden komme fra uden fra en ny direkte Aabenbaring? Men det var nu sket! Gud havde besøgt Jorden og igen oprejst en Profet. Hans navn var Joseph Smith, og baade han, hans Broder Hyrum og adskillige andre Hellige havde beseglet Læren og den ny Pagt med deres Blod. Profetens Efterfølger var Brigham Young.

Af de fire Mænd, som udbredte denne Lære, var de to Amerikanere. Deres Navne var Erastus Snow og G.P. Dykes. Den tredie var af Fødsel svensk, den fjerde endelig P.O. Hansen, der gjorde Tjeneste som Sekretær og Tolk, var dansk. De Fremmedes Lærdomme fandt frugtbar Jordbund i Baptistkirken. Der blev endogsaa et Øjeblik Tale om, at hele Menigheden med Pastor Mønster i Spidsen vilde gaa over til Mormonismen. Men saa vidt kom det ikke. Derimod organiserede man i Hast en ny Kirke, »Jesu Kristi Kirkes sidste Dages Hellige«, hvorom »Fædrelandet« en følgende Dag oplyste, at dens Medlemmer i Amerika hed Mormoner.

Det var første Gang, vi hørte dette Navn, som snart var kendt af hvert Menneske i Norden. Men Navnet, hvor nedsættende det end hurtigt lød, dæmpede ikke vor Begejstring for den ny Lære. Tværtimod. Vi havde Følelsen af, at den hellige Ild, der besjælede de første Kristne, igen var faldet ned paa Jorden og havde antændt vore Hjerter. De Fremmede udøvede en uforklarlig Magt paa deres Omgivelser, og ogsaa jeg var blevet overtyder om Mormonismens bibelske Sandhed, selv om min Fornuft i lang Tid havde stridt imod. Stor Indflydelse paa mig havde navnlig G.P. Dykes, der foruden aandelig Dannelse besad et ualmindelig indtagende ydre Væsen. Jeg blev Mormon og gjorde Skridtet fuldt ud. Da jeg var bleven døbt og havde været med til at grunde Menighederne i Kjøbenhavn og Aalborg, udnævnte E. Snow mig til Ældste og befalede mig at gaa til Norge. Jeg adlød og modtog som Ledsager en anden Ældste fra Aalborg, H. P. Petersen.

Medens alt dette stod paa, havde vi faaet oversat »Mormons Bog« og »Pagtens Bog«.

Idag ved vi kun, at de første dåb foregik i Øresund, men desværre ikke hvor, så vi må nøjes med disse spredte beretninger, og vil fortsætte i næste nummer med flere enkeltheder om den første tid. □

Jørgen Ljungstrøm

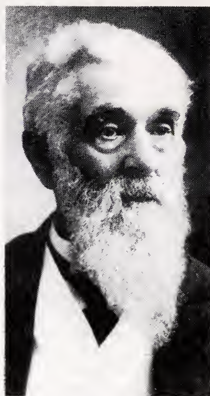

De sidste Dages Hellige

Der udkom engang et ugeblad der hed: »Hver 8. dag« og under en oprydning fandt jeg en årgang af bladet. I begyndelsen af november 1898 fandtes følgende artikel under ovennævnte overskrift:

»De sidste Dages Hellige, eller som deres populære Navn er: *Mormonerne,* har faaet en ny Ypperstepræst. Det er den fjerde i Rækken. Nr. 1 var Sektens Stifter *Joseph Smith,* der blev slaaet ihjel. Nr. 2, var *Brigham Young,* der drev det til paa en Gang at have 765 Koner, og Nr. 3, var den nylig afdøde *Welford Woagruff.* Paa hans Plads som Overhovede for Mormonsekten, ikke blot i Saltsøstaden i Utah, men i hele Verden, kommer nu *Lorenzo Snow.* Den ny Ypperstepræst har i den sidste halve Snes Aar (han blev først omvendt for 10 Aar siden, da han for første Gang læste »Mormons Bog« under et Besøg i Utah) været en ivrig Agitator og rejsende Profet for Mormonismen, og saa stor blev hans Indflydelse efterhaanden, at han nu, trods sine 84 Aar, er blevet valgt til »Ypperstepræst, Ældste og første Forelæser og Fortolker af Mormons hellige Bog samt Forvalter af Mormons Testamente«, som den lange, højtidelige Titel hedder.

Trods sine 84 Aar skal han være i Besiddelse af en overordentlig Energi. Alligevel er det vel saare tvivlsomt, om han vil formaa at holde sammen paa den mærkelige Sekt, der vistnok fik sit første Knæk, da Loven mod Flerkoneri ramte Mormonerne. Mange af de gamle Mormoner, der ikke vil skilles fra deres Koner, sidder enten i de amerikanske Tugthuse eller er udvandrede til Meksiko, og af ny Tilhængere kommer der kun faa nu, da den største Tiltrækning, Flerkoneriet, er forbi. Lorenzo Snow

Erastus Snow

er da vel en af de sidste eller maaske den allersidste af »Mormons Profeter«.

Gad vide hvad forfatteren af artiklen vil sige til at Kirken over 90 år efter denne artikel ledes af sin 8. profet eller nr. 13 i rækken, og står stærkere over hele verden end nogensinde. □

J. Ljungstrøm.

Svar på månedens spørgsmål

John Ahmanson var svenskfødt - tidligere baptist. Var noget egensidig, men gennemførte en meget anerkendt mission til Norge. Han havde det uheld at komme med det ulykkelige håndkærrekompagni i 1856, som han senere beskrev som normen for emigrantoplevelser. Han levede fra 1827 til 1891, men forlod Kirken i Manti, Utah og bosatte sig i Omaha, hvor han skrev en bitter bog om Kirken.

(Kilde: Jørgen Schmidt, Oh, du Zion i vest, København 1965, side 27-28 og 264).

»Lær af profeternes liv« siger præsident Monson til studenterne ved BYU

PROVO, UTAH. Studenterne ved BYU kan ikke nøjes med at lære - de må også lære at leve, så de er værdige til evig frelse, erklærede præsident Thomas S. Monson ved universitets første (devotional) i skoleåret 1989-90.

Andenrådgiveren i Det Første Præsidentskab talte den 10. oktober til en fyldt sal i Marriott Center, hvor han sagde til studenterne og lærestaben, at Jesus fra Nazaret fremstillede vejkortet til en værdig levevis, der fører til ophøjelse, da han holdt den tale, som senere blev kendt som bjergprædikenen. »Det var under denne bjergprædiken, at han lærte sine disciple, hvordan de skulle leve«, forklarede præsident Monson.

»I dag vil jeg gerne nævne nogle saligprisninger, som kan hjælpe jer og mig, mens vi tænker over formålet med, at vi er her«, fortsatte han. »Og når jeg nu taler om disse saligprisninger, har jeg bestemt mig til at fortælle jer om mit kendskab til forskellige af Kirkens præsidenter«.

Præsident Monson fortalte oplevelser og småhistorier fra sit liv sammen med disse store mænd, og tilhørerne lærte således noget godt om vore dages profeter - blandt andet noget om salmer, mad, mottoer og karakteregenskaber. For hver af de sidste syv præsidenter nævnte præsident Monson en saligprisning, som kunne anvendes af verden i dag (se venligst den særskilte artikel på denne side).

»Jeg tror, at det karaktertræk, som (præsident Herber J. grant) ville ønske, at I fik fra ham, måtte være udholdenhed«, sagde præsident Monson. Han fortalte tilhørerne, at præsident Grant som ganske ung lærte sig at spille baseball og skrive smukt. Han indså, at hvis han skulle have fremgang og forbedre sig, var det nødvendigt, at han var udholdende.

Præsident Monson gik videre med at tale om præsident George Albert Smith. »Hvilken saligprisning kunne han ønske at efterlade jer i dag?« spurgte præsident Monson. »Mit inderlige kendskab til præsident George Albert Smith, siger mig, at det må være barmhjertighed. Denne store leder havde et varmt og kærligt hjerte«.

Dernæst talte præsident Monson om præsident david O. McKay. »Hensynsfuldhedens ædle princip er en egenskab, som præsident McKay nok gerne ville dele med jer«, sagde han.

Præsident Monson fortalte om et billede, der hang på præsident McKays kontor. Bileldet var malet af en søster, som havde tilbragt hele sommeren med at skildre, hvordan hun forstil-

fort. næste side...

Syv saligprisninger; som præsident Monson har lært af nutidsprofeter:

* Vær udholdende (Præsident Herber J. Grant)
* Vær barmhjertig (præsident George Albert Smith)
* Vær hensynsfuld (præsident David O. McKay)
* Vær ivrig efter at studere (præsident Joseph Fielding Smith)
* Vær i harmoni (præsident Harold B. Lee)
* Vær trofast (præsident Spencer W. Kimball)
* Vær kærlig (præsident Ezra Taft Benson)

Noget - som profeterne holdt meget af

Præsident Herber J. Grant:
Yndlingssalme - »Gør hvad er ret«.
Yndlingsret - Brød og mælk.
Yndlingsmotto - »Det, som vi gør i udholdenhed, bliver lettere at gøre. Ikke fordi det ændrer natur, men fordi vi får større evner til at gøre det«.
Præsident George Albert Smith:
Yndlingssalme - »Let Us Oft Speak Kind Words to Each Other« (Lad os tale pænt til hinanden).
Yndlingsret - Æblepie med varm mælk.
Yndlingsmotto - »Hold jer på Herrens side af grænselinien«.
Præsident David O. McKay:
Yndlingssalme - »O sig, hvad er sandhed«.
Yndlingsret - Cumming chokolade.
Yndlingsmotto - »Ægte kristendom er kærlighed i funktion«.
Præsident Joseph Fielding Smith:
Yndlingssalme - »Bøn er et hjertes indre sang«.
Yndlingsret - Pickles.
Yndlingsmotto - »Ugudelighed har aldrig været lykke« (Alma 41:10).
Præsident Harold B. Lee:
Yndlingssalme - »Priser profeten«.
Yndlingsret - Brød og mælk.
Yndlingsmotto - »Derfor skal I stå på hellige steder« (L&P 87:8).
Præsident Spencer W. Kimball:
Yndlingssalme - »Jeg trænger til din trøst«.
Yndlingsret - Dadelbrød krummet ud i et glas mælk, så det skal spises med ske.
Yndlingsmotto - »Tag længere skridt«.
Præsident Ezra Taft Benson:
Yndlingssalme - »O store Gud«.
Yndlingsret - Friske hindbær.
Yndlingsmotto - »Hvad slags mænd burde I da ikke være? Sandelig siger jeg jer: Som jeg er«. (3 Nephi 27:27).
(Fra præsident Thomas S. Monsons tale ved BYU Devotional, den 10. okt. 1989)

lede sig, at profetens hjem i Huntsville, hvor han voksede op, måtte have været. Præsident McKay takkede hende overstrømmende og hængte med det samme det indrammede billede op på sit kontor, uden nogensinde at fortælle hende, at hun havde malet naboens hus og ikke hans hjem. Præsident McKay bemærkede: »Hun malede faktisk netop det hus, som jeg bedst husker. Det var det hus, som jeg kunne se fra verandaen i mit barndomshjem«. »Præsident McKay tog altid hensyn til andres følelser«, forklarede præsident Monson.

»Og præsident Joseph Fielding Smith var en forunderlig leder«, fortsatte præsident Monson. »Hvad kunne vi lære af ham?« Han gav selv svaret: »Boglig lærdom«.

»Jeg har trykt de fleste af hans bøger. Han var ikke kun studerende, han var også en lærd mand«, forklarede præsident Monson. »Jeg tror, at han ønsker at efterlade jer og mig dette eksempel i dag«.

Det, vi kan lære af præsident Harold B. Lee, er at være i harmoni med det uendelige, at reagere på Helligåndens hvisken og have fremsyn - visioner, berettede præsident Monson.

Han fortalte om arbejdet med at samordne og velfærdsprogrammerne, lederuddannelsen og læreruddannelsen - som altsammen blev indført under præsident Lee's ledelse. Et bevis på at profeten virkelig var i harmoni med Ånden og levede, så han var værdig til at blive vejledt af den.

Trofasthed og pligtopfyldenhed er den saligprisning, vi kan lære af præsident Spencer W. Kimball's levevis, sagde præsident Monson. »(Han havde) helt fuldstændig og utvetydigt viet sit liv til Herren og efterlevelsen af evangeliet. Ja - han var en beslutsom sjæl«.

Den saligprisning, som vi lærer bedst af vores nuværende profet, præsident Ezra Taft Benson, er kærlighed, erklærede præsident Monson.

»Denne mand er én af de kærligste, venligste og mildeste mennesker, jeg nogensinde har kendt«, sagde han. »Man siger, at man ikke kan narre børn. Børnene i denne kirke elsker profeten, og han elsker dem. Der går ikke en dag, uden han får breve fra børn, som skriver: »Jeg elsker dig«.

Church News.

Feltpræst og medlemmer såede sæden - da de hjalp baptister med at gøre en kælder færdig

Lincoln stavs informationsleder i Nebraska

PLATTSMOUTH, NEBRASKA. - Major Ross C. Brown har skabt sig et kært minde - ikke kun blandt medlemmerne i Plattsmouth ward, men også hos »bror« Brown og hans baptistmenighed.

Ross Brown, der for nylig forlod luftværnsbasen i Offutt, hvor han var feltpræst, for at påtage sig en anden opgave i luftværnet, mødte pastor Herman Brown ved en lokal begivenhed for fire år siden.

De måtte flere gange skiftes til at gå på talerstolen, når de ledede andagterne på basen, som lå i nærheden af Omaha, eftersom Herman Brown var præst i Mt Carmel baptistkirke - en af de få lokale menigheder for sorte - og Ross Brown var feltpræst for Sidste Dages Hellige på stedet.

Ross Brown bad menigheden på basen om at melde sig frivilligt til at hjælpe med at gøre baptistkirkens kælderrum færdig. Ingen meldte sig, så han spurgte ældsternes kvorum i Plattsmouth ward, om de ville hjælpe. Det sagde de ja til.

Projektet gik ud på at bygge klasseværelser, toiletter, et fællesområde, et sted til forråd og et fyrrum. I to måneder arbejdede 24 ældster om lørdagen og nogle hverdagsaftener om ugen for at udføre opgaven.

Ross Brown, der var højrådsmedlem i Lincoln stavens højråd i Nebraska, ledede for nylig indvielsen af kirkens nye kælderlokaler.

»Det var en meget positiv og berigende oplevelse«, sagde Ross Brown, som nu er stationeret i Californien. »Der blev sået mange gode frø«. □

Church News.

Månedens billede

Månedens billede er denne gang velvilligst stillet til rådighed af Jens Kristoffersen, stavens informationsformidler. Det er taget i 1882 i København i anledning af organiseringen af: »Unge Damers Uddannelsesforening i Kjøbenhavns Gren«. Foreningen blev dannet den 26. januar 1882. Det fortælles at man bestemte at alderen skulle være fra 12 til 40 år. Præsidenten for Den danske Mission præs. Fjeldsted sagde bl.a.: »De unge burde forsamle sig, så oftest der gaves lejlighed dertil, for at lære hverandre hvad der sømmer sig for Hellige, at øve sig i fornuftprincipper, forelægge og antage passende opførsel i sæder og klædedragt osv.«
Der var 45 medlemmer til stede.
På billedet ses som nr. 3 fra venstre præsidentinden Inger Marie Larsen (hvis nogen skulle kende hende). Vi kan lige nævne at en broder A. W. Fløyel blev dørvogter.
Vi ved desværre ikke noget konkret om organiseringen af Unge Damers Uddannelsesforening andre steder i landet. Men der skulle altså gå 3 år fra den første forening blev dannet i Utah til vi fik en i København. (Originalen findes i Church News, SLC).
Jørgen Ljungstrøm

KORT NYT
- fra AARHUS STAV

Nye rådgivere...
Frederikshavn Gren

Ved grenskonferencen den 1. okt. 89, havde grenspræsident Søren Nielsen ønsket at kalde to nye rådgivere.

Kurt Holm Larsen blev opretholdt som 1. rådgiver, - og Torben Andersen blev 2. rådgiver.

Br. Kurt Holm Larsen og br. Torben Andersen afløser henholdsvis:

Br. Thorkild Mølholdt og br. Claus Rath.

Claus Rath er fraflyttet grenen for at videreuddanne sig i Aarhus og Thorkild Mølholdt går med planer om at besætte sig på Fyn.

Br. Jens Schølling Larsen blev samme dag opretholdt som 2. rådgiver i ældsternes kvorumspræsidentskab og br. Arne Blankensteiner blev ny grenssekretær efter br. Hans Dige.

Fremgang i Skive/Viborg

Da der ikke gennem de sidste år har været mulighed for at have en særskilt organisation for ældsternes gruppe i Skive, - så må det helt givet være et tegn på fremgang, - når vi idag kan meddele, at br. Hans Chr. Ravn er kaldet som ældsternes kvorumspræsident i grenen.

Ny grenssekretær i Horsens

Efter nogle år som grenssekretær, - har man afløst br. Thomas Willeman fra dette kald, - og overdraget arbejdet til Michael N. Andersen. Michael N. Andersen er for nogle måneder siden tilflyttet Horsens Gren og har tidligere fungeret som biskoppens assistent i Odense 1. ward.

Uddragningsprogrammet

Som tidligere meddelt, så blev br. Knud B. Andersen kaldet til at lede og opbygge det slægtshistoriske bibliotek i Fredericia.

Ud over dette kald er br. Andersen nu også blevet leder for uddragningsprogrammet ligeledes i Fredericia og str. Mary Clausen er blevet assisterende slægtshistoriske træner.

Der blev endvidere annonceret, - at uddragningsprogrammet på verdensplan har nået den første store milepæl, - idet man siden programmet startede har nået 100 millioner navne.

Dette store tal overstiger langt hvad der i sammme periode er blevet gjort arbejde for i templerne, - hvorfor alle blev mindet om at gå en ekstra mil i dette arbejde.

En anden nyhed var, - at uddragningen fremover skulle foregå på baggrund af papirkopier og ikke som nu ved hjælp af film, med samhørende læseapparater. På denne måde kan flere inddrages i arbejdet, - og det behøves nødvendigvis heller ikke at foregå i kirken længere.

Begravelse!

På stavens P.U.K. møde begravede man en gang for alle ordet »UNDERSØGER-KLASSE«.

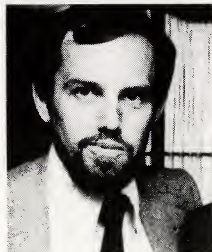
Fremover er man enig om at det hedder »GÆSTEKLASSEN«.

Gad vide hvor længe det så holder...

Missionærmål på verdensplan

Ved stavskonferencen fortalte vores stavspræsident lidt om hvor mange staven havde udsendt på fuldtidsmission, - samtidig kunne han fortælle at målet for staven var 20 udsendte ved udgangen af 1989. Det bliver nok 17-18 vi når.

På verdensplan er målet 1% af medlemstallet. Dette betyder at vort mål burde være på 22.

Samlet af nyhedsformidler Karl Ove Ilskov.

Set ud fra verdensgennemsnittet som er lidt over 1/2%, - så ser det ikke så dårligt ud i Aarhus stav alligevel.

Stavskonferencen i tal

På ældste Spencer J. Condie's rapport fra stavskonferencen der blev afholdt i Herning medio september stod der:

Alle møderne velorganiserede, - musikken fremragende og præstebedømmelederskabet fint.

Jeg betragtede denne stavskonference som en stor familiesammenkomst hvor alle glædede sig til at være sammen og hvor jeg så at medlemmerne havde kærlighed for hinanden, skrev præs. Condie på sin rapport.

Ved præstedømmets lederskabsmøde var der ialt 78 brødre tilstede, - hvilket svarer til 68% tilstedeværelse.

Ved 1. hovedmøde var der 690 tilstede, svarende til 30,6%. Ved 2. hovedmøde var der en speciel konferenceklasse for de 3-6 årige børn.

Her var der 50 tilstede og i de »voksne«s konference var der 668. Ialt 718, hvilket svarer til en tilstedeværelse på 32,2%.

Stigende tilstedeværelse af unge

Gennem årene 1986 - 1987 og 1988 har der været en positiv udvikling af UP og AP's tilstedeværelse i hele staven.

Ifølge de beregnede gennemsnitstal, - som fremkommer på baggrund af normtal for hele kirken og sat i forhold til aktive melkesediske præstedømmebærer så burde vore unges tilstædeværelse ligge på 38-42%. Vore »virkelige« tal ligger imidlertid på 55-58% istedet, - hvilket må siges at være meget glædeligt.

Tak til alle I som virker blandt de unge, - med spændende og attraktive programmer. Vi glæder os sammen med jer, - udtaler stavspræsident Carsten J. Larsen.

Nye medlemmer af stavens højråd

Ved stavens præstedømmemøde fik vi 3 nye medlemmer af stavens højråd.

Vi vil gerne kort præsentere dem for jer:

Keld Jensen 51 år

»Undskyld jeg er her«... Denne ydmyge indstilling er helt givet blevet br. Keld Jensens kendetegn.

Der findes næppe nogen mere selvudslettende end br. Keld Jensen. Da han skulle præsentere sig selv som nykaldet højrådsmedlem var det da også med en bemærkning om, »at han undrede sig over at han var fundet værdig til at være med i højrådet«.

Han blev medlem i 1969 på baggrund af missionærbesøg ved deres dør, - og følte straks at ånden var meget stærk. Han glædede sig over at hans 3 børn er aktiv og at hans søn kan tjene som missionær i Den

Danske Mission.

Br. Jensen har et stort vidnesbyrd om evangeliet, - og har tjent som rådgiver til grenspræsidenter og biskopper gennem adskillige år. Var også rådgiver i distriktspræsidentskabet i det gamle nordjyske distrikt.

Br. Keld Jensen er uddannet automekaniker, - men har i mange år arbejdet som flymekaniker og er tilknyttet afprøvningsafdelingen for kontrol af styregrejet i F 16 fly.

Mit liv har været alle tiders. Jeg har en dejlig hustru og jeg har balance i tilværelsen fordi jeg ved hvorfor jeg er her. Livet er ikke en tilfældighed, sluttede br. Keld Jensen sin præsentation.

Flemming Klitgaard, 30 år

Man skal et par slægtsled tilbage i tiden for at finde de rødder der blev til Flemming Klitgaard. Familien har været medlem af kirken siden 1899 og Flemming Klitgaard er som sådan 4. generation.

Han er den yngste af de tre »Super« aktive Klitgaard brødre, - og navnet Klitgaard er faktisk at betragte som et synonym med næsten alt hvad der rører sig i Aalborg.

Flemming Klitgaard har været kaldet til mange spændende job i kirken. En af dem der står allerbedst i erindringen var da han blev kaldet på mission i Salt Lake City fra 1980-1982. Det var en meget stor oplevelse for ham at være i en så aktiv mission, hvor man døbte 230-250 nye medlemmer hver måned.

Flemming Klitgaard blev gift med Hanne Christensen i 1983 og parret har idag 3 børn, - to drenge og en pige.

Flemming Klitgaard var med som en af de første elever dengang man fik Seminarprogrammet til Danmark. Han sætter meget stor pris på dette program og giver udtryk for at det var her han fandt sit eget personlige vidnesbyrd om evangeliets sandhed.

Br. Klitgaard har som sagt beklædt mange kald i kirken. Han har været AP formand, UV vejleder, Seminar- og institutlærer, rådgiver i kvorumspræsidentskabet og i grenspræsidentskabet, missionsleder i wardet og i en periode også stavens missionspræsident, for nu at indtage stillingen som stavens 12. højrådsbror med ansvar for seminar og institut.

Arne Holm Larsen 34 år

Br. Arne Holm Larsen blev opretholdt som nyt medlem af stavens højråd den 24. juni 89 og blev samme dag ordineret som højpræst.

Mange nikker genkendende til Holm Larsen navnet, - og Arne er da også barn br. 10 af en børneflok på 11, hvor alle nu er gifte og har videreført Holm Larsen navnet til ca. 35 aktive medlemmer fortrinsvis i Frederikshavns gren.

Arne Holm Larsen er opvokset i kirken og fik sit vidnesbyrd grundlagt gennem de belæringer han modtog i Primary. Han blev døbt som 8-årig og modtog det aronske præstedømme i takt med sin alder og udvikling.

Br. Holm Larsen har haft mange forskellige opgaver i kirken. Lærer i søndagsskolen, rådgiver i søndagsskolens præsidentskab, lærer i gæsteklassen, rådgiver i ældsternes kvorumspræsidentskab og rådgiver i grenspræsidentskabet.

Han er vokset gennem lydighed og glæder sig over at han nu er blevet kaldet til opgaven som medlem af højrådet. Br. Arne Holm Larsen blev gift i 1974 med Charlotte Thomsen, er tempelviet og har 4 døtre og 1 søn.

Br. Larsen tror på at arbejdet vil lykkes og glæder sig til opgaverne og kammeratskabet i højrådet. Han kan lide at arbejde med mennesker og er i det daglige ansat hos Falck's redningskorps.

Hjemvendte missionærer

Ved højrådets møde i august kunne vi i Aarhus Stav glædes over at tre af stavens unge mænd havde fuldført deres mission og alle hæderligt afløst.

Torben Rohde Pedersen, Esbjerg

Torben Pedersen gav udtryk for hvor fantastisk han havde oplevet dette at være missionær. Jeg fandt ud af, - mere end nogen sinde, hvad Kristus betød for mig, - og fandt ud af at jeg selv skulle gøre en stor indsats for at få denne viden.

Jeg tjente, som I ved, i Frankfurt missionen og havde lejlighed til at være missionær i Frederiksdorff omkring det nye tempel.

Jeg fik Herrens hjælp til sproget som både var tysk og engelsk. Vi havde meget få resultater ved at banke på døre eller arrangere udstillinger, - men havde stor succes med de henvisninger vi fik fra medlemmerne.

Jeg glædede mig over at være med til at omvende og døbe en ung baptistpige. Hendes tidligere præst var med ved dåben. Han blev meget grebet af evangeliet og senere døbt som medlem.

Jeg følte glæde ved præstedømmets magt og var med til at helbrede syge. Vi nåede at døbe 100 i den sidste måned jeg var på mission. Det var første gang i Tysklands historie.

Torben Pedersen sluttede med at bære sit vidnesbyrd og sagde bl.a. at vi vil finde stor fremgang og mange velsignelser hvis vi følger profetens anvisninger.

Bjarne Madsen, Aarhus

Bjarne Madsen var kaldet til at tjene i England Bristol mission. Br. Madsen gav ligeledes udtryk for hvor ineffektiv det var at banke på døre. De fleste dåb kom helt givet fra de henvisninger vi fik fra de aktive medlemmer, - fra nogle der var kendte og som satte gode eksempler.

Desværre så er det kun ca. 40% af de nye medlemmer der forblev aktive. Jeg fik en ny missionspræsident som så det håbløse i denne udvikling. Det gav os færre dåb, - men vi fik til gengæld flere aktive medlemmer. Desto flere medlemmer der involverer sig i missionsarbejdet desto mere styrke.

Stavspræsident Carsten Larsen sluttede med at bemærke, at vi i Aarhus stav har 65% af de nydøbte som aktive medlemmer.

Bjarne Stange Nielsen, Odense 2. ward

I modsætning til de to første beretninger, så havde br. Bjarne Stange Nielsen haft succes med at banke på døre. Vi brugte spørgeskemaer og på den måde fik vi god kontakt med folk.

Mosias sønner som ønskede at prædike i Nephis land har været et forbillede for mig. Vi skal virkelig have et ønske om at bringe mennesker ind i kirken.

Br. Bjarne Stange Nielsen har kun været medlem af kirken i ca. 1 1/2 år før han fik

Aarhus stav (fortsat)

sit missionærkald. Han gav udtryk for den store støtte hans biskop havde været for ham.

Jeg var kaldet til Irland Dublin mission, - og har arbejdet i meget fattige kvarterer, - det vi kaldet slum. Vi besøgte her en dame og sagde til os selv at det var håbløs. Et år senere var hun klar til at gå til templet. Det var dejligt at erfare at vi ikke skal dømme andre på deres ydre.

Der har været mange »guldstykker« på min vej som vil præge resten af mit liv. Jeg havde ofte det samme ønske som Ammon, - at jeg kunne blive blandt dette folk og tale omvendelse.

Br. Bjarne Stange Nielsen er midt i sin uddannelse til violinist, - og var en af de få missionærer som fik lov til at medbringe sit instrument på missionen, - men jeg brugte det nu mest som et missionær redskab, sluttede br. Stange Nielsen.

Stavspræsidenten sluttede med at bemærke:

Vi sender drenge på mission og får modne mænd hjem. Vi har fået gode rapporter fra jeres missionspræsidenter.

Nephi siger, at sådant arbejde bringer velsignelser.

Vi kan se at det passer. □

Nyt fra Fredericia

Morgenbordet til UP's jubilæum.

Lillian og Georgia trækker af med Lucky Luke.

Jo, vist sker der noget i Fredericia ward.

Det er blot ikke så tit, vi får fortalt om det til »Stjernen«, det må vi jo erkende. Men for nu at bevise at vi stadig eksisterer i bedste velgående, er her et lille billeduddrag af et par af de ting, vi har oplevet de sidste par måneder.

I november fejrede UP jo som bekendt deres 120 års jubilæum, og Fredericia ward var selvfølgelig med i den verdensomspændende begivenhed.

Ligeledes i november havde vores kreative aktivitetskomité stablet en herlig Country & Western aften på benene, - med sang, musik, dans (både opvisning og fælles) og selvfølgelig lidt lækkert til ganen.

Desværre kommer den flotte udsmykning slet ikke til sin ret på billederne.

I december afholdt hjælpeforeningen julefrokost for alle søstrene, - og når »mormoner« kommer i selskab med god mad og god tid til bare at snakke og snakke uden mødetider hængende over hovedet - så kan det jo kun blive en succes! □

T.B.

Lillian ville være først - hun var mest sulten.

Høstfest i Aarhus

4 gæve cowboys

Århus ward havde den 21. oktober 1989 høstfest, hvor mange af medlemmerne var involveret, for at det kunne blive en god fest, og det blev det.

Missionærerne havde sørget for udsmykning af aktivitetssalen, hvilken var »pyntet« med hø og halm og flotte tegninger af kvæg på væggen, hvor festen foregik, efter vi havde haft fællesspisning i kælderen. Middagen bestod af lækker kinesisk chow-chow og is til dessert. Alle bordene var pyntet med ting fra skoven.

Da middagen var fortæret, begyndte underholdningen. Den startede med forskellige musiknumre af wardets medlemmer, og derefter var der square-dans for alle, både unge og gamle. Ind imellem dansen var der underholdning - bl.a. fup eller fakta.

Inden sang og bøn sluttede aftenen af med en hjemmebagt snegl og et glas saftevand. □

Ole Ravn-Petersen

Når vi alle målene?

Efter 3. kvartal havde man kikket lidt på de mål man havde sat sig for hele 1989 indenfor følgende områder, gældende for hele staven:
Antal udsendte fuldtidsmissionærer: Mål 17. 3. kvartal 17.
Omvendte døbte: Mål 175. 3. kvartal 40.
Gennemsnitlig tilstede for melkisediske præstedømmebærer: Mål 65. 3. kvartal 66.
Vordende ældster blevet ordineret: Mål 20. 3. kvartal 14.
Medlemmer med gyldig tempelanbefaling: Mål 440. 3. kvartal 431.
Udførte endowments i Stockholm templet: Mål 5500. 3. kvartal 4196.

Den 4. nov. 1989 fik vi 3 nye ældster i staven, to fra Aalborg og en fra Esbjerg ward.

Vi kan glæde os over følgende:

Michael Ritter, Aalborg.
Thomas H. Klitgaard, Aalborg.
Flemming Meinertz, Esbjerg.

Palle Knudsen afløst

Efter at have arbejdet i over 10 år i staven og næsten 20 år uafbrudt i både stav og distrikt, - er br. Palle Knudsen, Odense 1. ward, »endelig« blevet afløst.

Når vi bruger ordet »endelig«, så er det langt fra noget negativt, - for få har gjort så stor en indsats som br. Palle Knudsen.

Arbejdet som stavspræsidenternes assistent har været meget omfattende. Utallige møder er blevet tilrettelagt. Mange aftaler er truffet og flere tusinde kilometer er blevet kørt igennem de år der er gået.

Når vi således taler om »endelig«, - så er det fordi br. Palle Knudsen nu får lejlighed til at få en ny udvikling som højpræsternes gruppeleder i Odense 1. ward, - men også at han ved et mere hjemadrettet kald, får mulighed for at være noget mere sammen med sin familie.

Br. Palle Knudsen gav ved sin afløsning udtryk for den glæde han havde haft ved at arbejde så tæt sammen med de to stavspræsidenter og for hvad de havde lært ham. Palle Knudsen sluttede med at bære sit vidnesbyrd.

Som nykaldet assistent for stavspræsident blev Ole Jensen kaldet og indsat. Ole Jensen er ligeledes fra Odense 1. ward.

Missionær-farvel...

Trods smil, - så var stemningen lidt vemodig da 8 drenge i Odense 1. ward måtte sige farvel til deres spejderleder.

Thomas Ilskov havde fungeret som leder for drengene i nogle år. I den periode havde de haft mange spændende oplevelser sammen i al slags vejr. Været på hike i naturen, sovet sammen på bondemandens høloft for ikke at glemme biuakturene.

De otte drenge ville gerne beære deres leder, - og næsten alle mødte op ii fuldt regelmenteret uniform for at ære deres afgående leder ved hans missionærafskedsnadvermøde. To af drengene havde byttet deres tørklæder væk på TRIANGEL, - så her kneb det lidt med det regelmenterede, men det er måske derfor de står i anden række. □

Odense 1. ward's aktive spejderpatrulje. Fra venstre: Dennis Andersen, Martin Riedel, Claes Knudsen, Joseph Andersen, Morten Andersen, Jacob Ilskov, Kim Riedel og Benjamin Andersen. Bagest den nykaldede missionær ældste Thomas Ilskov.

Barnet blev født i bilen

Vi mormoner får altid at vide, at vi skal klare os selv, at vi skal være fri af verden omkring os, være selvforsynende og kunne klare enhver situation, lige fra at sy vort tøj til at forsåle vore sko.

Men vi skal også tage os af vore barnefødsler, er vel nok lidt ud over hvad der forventes, men 2. januar kunne Jette og Arne Jensen fra Odense opleve den situation.

Mens ægteparret var på vej til fødeklinikken fik Jette store veer. Da de holdt ved indgangen, den de plejede at benytte når de skulle til fødegangen, kunne Arne ikke finde nogen, der kunne hjælpe med at få Jette indenfor. Der var ingen mennesker i nærheden, nå, klokken var også 4 om morgenen. Arne skynder sig tilbage til Jette og siger, at han må helt op på fødegangen for at finde hjælp. Men i det samme råber Jette: »Det går ikke, for hovedet er på vej ud, du må hjælpe mig«.

Inden de vidste af det, havde Jette født i bilen med Arne som fødselshjælper, og idet han atter får travlt med at komme op på fødegangen, råber han: »Klokken er 4:14 og du har født en pige«.

Og der lå så Jette for åben dør og åbent vindue med sin lille pige på maven, men var bare rolig, imens hun smilte stille, for i velsignelsen hun havde fået forinden, var der lovet hende at hun ville forblive rolig under det hele.

Da jordmoderen bagefter sagde: »Det tog du vel nok roligt«, syntes Jette at hun fik et lille vidnesbyrd, for ordvalget var det samme som i salvelsen. Og jordmoderen understregede det hun sagde ved at tilføje, at de fleste går i chock, når de kommer ud for den slags oplevelser.

Tilbage er der kun at fortælle, at barnet vejede 4100 gram og målte 53 cm. Ja, og at bilen måtte til sadelmager for at blive ombetrukket.

Også at faderen 1 1/2 time senere var på vej til Esbjerg til sit arbejde som svejser.

Kirkenyt ønsker de glade forældre hjertelig tillykke. □

Jørgen Ljungstrøm

Missionærhjemkomst

Når vi fortæller at ældste Keng-Wah Pang blev hæderlig afløst fra sin mission i Danmark og aflagde beretning for højrådet i Aarhus stav, - så er der nok nogle fra det sjællandske der undrer sig lidt.

Men det var nu ikke helt forkert. Ældste Pang var flyttet til Odense nogen tid før han blev kaldet, - og som sådan en missionær fra Odense 2. ward.

Ældste Pang havde haft en dejlig oplevelse ved at være på mission i Danmark. Han var taknemmelig for sin familie og deres stærke vilje og så betydningen af de eksempler lederne havde sat for ham.

Han gav udtryk for den styrke der lå i at være missionær i sit eget land fordi man kendte sprogets nuancer og de følelser der rørte sig blandt befolkningen.

Han glædede sig over den åndelige styrke han kunne hente hos sine missionærkammerater. Jeg lærte at leve op til mit vidnesbyrd og fandt hvor betydningsfuldt fællesskabet har for kirkens styrke.

I den sidste del af min mission var mit arbejde mest på det administrative som missionspræsidentens assistent.

Jeg lærte noget om mine egne grænser mens jeg var missionær. De var de to dejligste, de to sværeste og de to lærerigste år i mit liv.

Jeg ved mere end før at Gud lever og jeg føler mit vidnesbyrd meget styrket sluttet den nu afløste ældste Keng-Wah Pang.

Hans Mission har kostet ham ca. kr. 2.200,- pr. måned. □

Stavens præstedømme-møde

Aarhus stav havde sit halvårlige præstedømmemøde i Aarhus wards bygning på Langenæs Allé.

Indledningsvis gav 1. rådgiver i sravspræsidentskabet, Hans Otto Ilskov en orientering om stavens aktuelle tal og om vor nuværende status i forhold til vore mål.

Herefter blev taletiden overgivet til medlem af højrådet br. Leif Pedersen, Esbjerg ward, - som talte om den enkeltes ansvar overfor sit kvorum.

Han gav udtryk for at vi skulle være opmærksom på alle de farer der lurer på os. Lucifer arbejder på jorden idag med alle midler. Han lokker, - han tvinger og han gør afhængig.

Præstedømmets medlemmer er en kongelig hær af retfærdige mænd som har en kendt marchordre.

Vi skal vise villighed til at kæmpe. Vi skal, - som det står i 1. Jakob vers 19, - ære vort embede for Herren og påtage os ansvaret...

Præstedømme bærere burde være synonymt med præstedømme ærere. Vi ærer vort præstedømme når vi gør brug af det. Vi bliver helliggjorte ved at velsigne andre med vort præstedømme.

Vi har ikke samme »trækstyrke« i den kæde af brødre som vi er, - men vi skal arbejde for at styrke de svageste led iblandt os. Vi skal oplyse, opbygge og forpligtige os selv.

Vi kan styrkes gennem det arbejde vi gør i de nye kvorumskomitéer. Vi kan ikke undgå at blive helliggjorte, hvis vi viser villighed til at tjene. Herren kan kun arbejde gennem os sluttede br. Leif Pedersen.

Vi havde lejlighed til at lytte til den nykaldede leder af stavens slægtshistorisk center, br. Knud B. Andersen, Fredericia.

Opgaven er med dette center, at udnytte alle de genealogiske optegnelser som kirken havde samlet fra 1914 og ca. 400 år tilbage i tiden og som dækkede flere milliarder navne.

Der ligger et meget stort arbejde foran os. Vi har kun nået ca. 1/3 af disse navne.

Men vi står nu med alle de moderne hjælpemidler til vor rådighed. Vi kan benytte os af computerteknik, microfilm, filmlæsere, micro-fish-læsere og meget mere.

Kirken har stadig filmhold ude i verden og alle disse hjælpemidler kan vi trække på.

Vi kan hjælpe enhver med oplysning om de navne der er udført tempelarbejde for.

Det nye center er åben for alle, - også ikke medlemmer af kirken. Iøvrigt, - så er to af mine medarbejdere på centeret ikke medlemmer af kirken.

Knud B. Andersen gav sluttelig udtryk for den glæde han følte ved dette kald, - et meget spændende kald.

Søren Kuntz, Sønderborg gren, - en af stavens lovende unge mænd, - var blevet bedt om at bære sit vidnesbyrd. Han gav udtryk for glæden over at være bærer af det melkisediske præstedømme og over den mulighed han derigennem har fået for at udvikle sig.

Jeg er klar over at det har givet mig et større ansvar og jeg er klar over at jeg skal ære mit kald.

Men jeg er klar over at min mulighed for evigheden ligger i mit præstedømme.

Jeg er igang med at forberede mig på at gå på mission og glæder mig til det. Jeg ved at Herren er med mig og at det kun er mig selv der begrænser mine egne muligheder. Gud har ikke sat grænser for os, - kun muligheder, sluttede Søren Kuntz.

Præstedømmemødet fortsatte med en videotale af Ældste Jacob de Jager fra de halvfjerds 1. kvorum.

Stavspræsident Carsten J. Larsen sluttede mødet af med at knytte nogle kommentarer til det vi netop lige havde set og hørt fra generalautoriteten.

Præstedømmet er en vidunderlig kraft som vi har fået mulighed for at bruge. Vi kan velsigne, vi kan helbrede og vi kan styre og lede vore familier gennem præstedømmet.

Vi skal kende betydningen af at gøre tingene, - bruge vort præstedømme. Vi skal ikke udsætte tingene til imorgen.

Præsident Larsen mindede os om hvert enkelt budskab som præsident Asay havde givet ved sidste lederskabsmøde. Guds formål må være vort formål.

Herren siger at det er hans gerning og herlighed at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for menneskene. Dette er altså vort formål.

Planen består i at skabe tro, omvendelse, dåb, håndspålæggelse, præstedømme og tempelordinancerne, - og sidst men ikke mindst at holde ud til enden.

Vi skal forstå at holde os stærke når vi møder modgang. Vi bliver stærke gennem modgang og vi vil altid se at vi går styrket ud af de problemer der møder os hvis vi har vilje til at kæmpe os igennem.

Lad os holde ud til enden sluttede stavspræsidenten. □

Ja - unge mænd, I må forberede jer nu. Forbered jer fysisk, intellektuelt, socialt og åndeligt. Vær altid lydig overfor myndighederne. Begynd med det samme at spare op til jeres mission, hvis I ikke allerede er begyndt. Betal jeres tiende og søg at få et vidnesbyrd om evangeliet, gennem studium og bøn.

Ezra Taft Benson, aprilkonferencen 1985, side 35.